

Prolog

Tågen gled ind gennem byen. Som en iskold hånd greb den om alt på sin vej. Den hvirvlede rundt, samlede sig igen og bevægede sig videre i sin søgen efter den lille hytte. Lyden af splintrende glas blandede sig med smældene fra knitrende flammer. En hest vrinskede i panik og sprang frem gennem den tætte dis. Tågen ledte en hær på vej.

Det buldrede på døren til hytten, hvor en mand og en kvinde havde søgt tilflugt. En ve rullede gennem kvindens krop. Hun gispede, og hendes åndedrag blev til små, hvide skyer i den iskolde luft.

Hendes særk var gennemblødt af væde og blod, og hun skælvede af smerte og kulde. Hun kastede op ud over sengekanten og ned på det kolde jordgulv.

Henne ved døren forsøgte manden at barrikadere døren. Hans nøgne bryst var smurt ind i blod og snavs. Han brølede af anstrengelse, mens han skubbede en træpæl i spænd mellem gulvet og døren. Han kastede et hurtigt blik over på den sammenkrøbne kvinde i sengen. En sten fløj ind gennem ruden tæt ved sengen, og glasskår regnede ned over den fødende. Hurtigt løb han over og løftede hende op.

Kvinden stønnede og vred sig i smerte, da han satte hende fra sig. Hun lænede sig ind over et bord og greb fat om bordkanten. Så sank hun sammen og støttede panden mod bordet, mens hun skreg. Manden løftede hende fri af gulvet, og barnet gled ud og ned i sin mors hænder. Hun skælvede og trykkede barnet mod sit bryst. Manden greb sin dolk og skar navlestrengen over.

Et brag lød i det samme henne fra døren, og lyden af splintrende træ overdøvede spædbarnets skrig. Dørbladet blev flået af sine hængsler, og en tæt støvsky rejste sig fra gulvet, da det landede bag manden. Han snurrede rundt, trak sit sværd og gispede. Et spyd fløj gennem støvskyen og borede sig ind gennem hans bryst.

En skikkelse rørte på sig bagest i hyttens mørke. Ingwarr, som sad sammenkrøbet i et hjørne, havde betragtet sine forældres fortvivlede kamp. Nu var den slut.

En ringende lyd blev båret med vinden. Uden for byen nærmede et hvirvulende snefog sig. Sneen fortættede sig, og langsomt trådte omridset af ryttere frem.

Det var en hær af hvide ryttere, som bevægede sig hurtigt gennem terrænet i retning mod byen. Ingen lyde af klirrende rustninger eller våben fulgte dem – heller ingen knagen af seletøj og heftige hovslag mod den frosne jord. Ikke engang lyden af anstrengt prusten eller vrinsken undslap hestene, som hurtigt nåede frem til byporten, som stod på vid gab. I hundredvis galopperede Albinarifolket ind gennem byen og huggede Radixkrikerne ned med deres issværd. Borgen stod i flammer, og gaderne var et inferno af skrig. Byen De Fem Møller var tæt på sin undergang, og Albinarierne kom for sent.

Inde i hytten greb Ingwarr lynhurtigt det nyfødte spædbarn, kastede sig baglæns og klemte sig behændigt ud gennem et hul i væggen. Han nåede lige netop at trække sine fødder til sig, før den første kriger stod i hytten foran hans mor. Vivien sad halvt oprejst på hyttens snavsede gulv i en pøl af sit eget barselsblod. På gulvet foran hende lå den mand, som hun elskede. Han lå på siden, og hans øjne stirrede ind i hendes. Han rallede, rakte en hånd ud mod hende og forsøgte at sige noget.

En Radixkriger trådte ind mellem dem, og hun løftede ansigtet og så roligt op i det hæslige ansigt, som grinede ned til hende. Flere skikkelser, med ansigterne skjult i kappernes dybe hætter, trådte ind i hytten. Én af dem bar juvelbesatte støvler og var tydeligvis en kvinde. Den støvleklædte kvinde sparkede til den døende mand, trak kappens hætte væk fra ansigtet og stirrede på Vivien.

Vivien snappede efter vejret, da hun genkendte kvinden.

En langstrakt dødsrallen steg op fra mandens åbne mund. Han lå på ryggen med lukkede øjne, og Vivien skælvede ved synet af det knækkede spyd, som stak ud gennem hans bryst.

“Jeg beordrer dig til at se på mig,” hvæsedes kvinden og trådte frem mod ham. Han åbnede øjnene, og hans blik stivnede, da han genkendte kvindens ansigt. Så gispede han en sidste gang.

Den otteårige Ingwarr spænedede ind og ud mellem kæmpende kroppe, afrevne lemmer og forbrændte lig. Sort røg fyldte luften nede mellem byens huse, skjulte nu og da den flygtende dreng og steg så op over den store by.

Han knugede den lille pige ind til sig og sprang i sikkerhed bag en væltet oksekærre, da et sværd i det samme kom flyvende gennem luften og gennemborede kærrens ene side. En blodindsmurt Radixkriger maste sig gennem menneskemængden, mens han brølede på et sprog, Ingwarr ikke forstod. Men meningen var ikke til at tage fejl af. Ingwarr forsøgte at krybe væk fra kærren, men flere krigere så op og hen i retning af, hvor han befandt sig.

Han rejste sig hurtigt, snurrede rundt og stak af ind i en gyde. Blodet brusede i hans tindinger, og hans hjerte hamrede hårdt i brystet. Gyden var akkurat bred nok til, at en dreng af hans størrelse kunne komme igennem. Han bad til, at der ikke ville stå nogen i den anden ende, når han nåede derved. Hullet for enden af gyden stod som en lysende dør forude, hvor Essenskovs vinternøgne skovbryn rejste sig.

Lyden af vand nåede hans ører, og han standsede brat op. Gyden var endt, og terrænet skrånede stejlt nedad og endte i en bred, brusende elv. Han så sig febrilsk omkring.

Mod nord fik han øje på det store vandhjul oppe fra Glædes Mølle. Hjulet drejede med voldsom kraft i det skummende vand. Det var den lavest beliggende vandmølle i byen De Fem Møller, og den var den største af de fire vandmøller i byen. Ingen vidste, hvorfra byen oprindeligt havde fået sit navn, for der var ingen femte mølle.

Han trådte tøvende frem. Mod sydvest drønedede elven videre, først langs skovbrynet for så længere nede at forsvinde ind i skoven. Han kastede et hurtigt blik over skulderen. Nu var gyden levende bag ham. Husene knagede og bragede og gav efter for de jernhårde kroppe, som maste sig gennem den smalle passage. Ét af husene begyndte langsomt at falde sammen bag krigerne. Ingwarr traf en hurtig beslutning og sprang.

På et splitsekund forsvandt lyden af de brølede krigere og larmen fra de sammenstyrtende huse, og kulden fra vandet lukkede sig om ham som en hård skal. Så brød han op gennem overfladen til et inferno af larm, men opdagede, at han allerede befandt sig et godt stykke nede ad elven. Larmen overdøvede spædbarnets gråd, og han forsøgte forgæves at berolige hende ved at lægge hendes kind ind mod sin egen.

Inde på land tøvede krigerne et øjeblik, inden de genoptog forfølgelsen. Et par ryttere halede hurtigt ind på ham. Elven blev bredere og drejede ind i skoven, hvor det var svært for hestene at komme frem. Skoven blev tættere, og til sidst opgav rytterne.

Ingwarr flød længere ind i skoven. Han kunne høre brølene og de prustende åndedrag af krigere til fods inde mellem træerne. I det samme fik han øje på en sær krusning i vandoverfladen længere fremme. Hans sanser var sløvet af kulden, og det flimrede mærkeligt for hans øjne. Så opdagede han, at vandet delte sig ude til højre. Forgreningen var næsten skjult bag visne siv og en hængepil, som dyppede sine lange, slappe grene ned i vandet.

Han mærkede strømmen gribe om sin krop og trække ham i retning af piletræet. Panisk forsøgte han at svømme væk, men forgæves. Han var nødt til at holde sin søsters hoved oven vande. Hun var holdt op med at græde og lå slap og blålig i hans arme. Ude af stand til at bruge begge arme var han fortabt. Han kæmpede indædt, indtil han mærkede suget under sig. Hurtigt blev han trukket ind under pilens bladhang. Han nåede lige at trække vejret dybt ind, før han forsvandt fra vandoverfladen.

Lydene af hans forfølgere forsvandt, men denne gang varede det længere tid, før de vendte tilbage. Vandet sugede ham ned, og blind af angst mærkede han, at hans krop nægtede at lystre, og at hans lunger skreg på luft.

En tung, skurrende lyd brød pludselig frem gennem vandmasserne. Lyden steg, efterhånden som han blev suget nedad. Larmen var øredøvende høj. Endelig poppede hans hoved fri af vandoverfladen, og han spruttede og gispede efter vejret. Den skurrende lyd ændrede sig til en brusen og plasken, og han fik øje på et stort, glinsende vandmøllehjul, som drejede rundt i elvens vand foran ham. Strømmen førte ham i retning af hjulet, som truede med at tærskes ham i stumper og stykker, men hans krop var fuldstændig følelsesløs af kulden. Det eneste, han kunne tænke på, var ikke at give slip på sin søster.

Et sted til venstre ledte en stejl stentrappe op fra vandet og videre op til toppen af en høj, græsklædt bakke. Det lykkedes ham at gribe fat i nogle trærodder og hale sig i retning af trappen.

Langt om længe nåede han frem til den. Han kravlede besværet og stivfrossen op på kanten og fortsatte op ad de første glatte, mosklædte trin. Han skælvede af kulde og kastede et blik på det lille barn, som lå ubevægelig i sit gennemblødte svøb. En bølge af angst skød gennem ham.

Trak hun vejret? Han sænkede ansigtet ned mod hendes mund, men kunne ikke mærke hendes åndedrag mod sin hud. Hvad hvis hun var død?

Han havde nået at se sin mor hviske den lille noget i øret lige efter fødslen. Hans mor havde rakt ham barnet oppe i hytten. Hendes tavse blik havde været nok til, at han forstod, hvad han skulle gøre. De havde taget afsked med hinanden dér. For altid.

Hans mors hvisken var en overlevering fra mor til førstefødte datter, som han udmærket kendte historien om og vigtigheden af, trods sin unge alder. Han stirrede på sin søster. Hvad nu, hvis den gik tabt for evigt?

Så begav han sig videre op ad trinene, så hurtigt han kunne. Han måtte finde hjælp.

En fin, velholdt møllegård kom til syne bag nogle træer, da han nåede trappens øverste trin. Vinduesruderne blinkede i den synkende vintersol, som fik rimfrosten i hvert græsstrå til at funkke.

Nogen greb pludselig fat i ham, og han stivnede. Han havde ikke set manden, som hurtigt var sprunget frem mod ham. Det var en høj, mager mand, klædt i hvidt fra top til tå. På hovedet bar han en hvid hue, som faldt slapt ned over det ene øre. Mandens gamle, furede ansigt havde et sørgmodigt, men venligt udtryk. Han hjalp forsigtigt Ingwarr op at stå, men da han fik øje på barnet, hvis hoved stak frem fra Ingwarrs kappe, ændrede hans ansigtsudtryk sig. Han spærrede øjnene op, og hans læber dirrede, som om der var en masse ord fanget derinde, som ikke kunne komme ud. Endelig slap der nogle ud, og han råbte ét eller andet uforståeligt.

En høj kvinde kom løbende hen over græsset mod dem med hvide gevandter flagrende omkring sig. Hendes forklæde støvede af mel. Hun holdt forfærdet hånden op for munden, da hun fik øje på det blålige spædbarn, greb frem og trak kappen til side. Så fik hun øje på svøbet, som bar det kongelige våbenskjold. Instinktivt greb Ingwarr fat om kvindens håndled og forsøgte at trække kappen tilbage. Han skulede op på hende.

Kvinden sukkede og satte sig på hug foran ham. "Rolig, min ven," hviskede hun. "Du skal ikke være bange. I er i sikkerhed her, og vi gør jer intet ondt. Dette sted kan ikke ses af andre, på trods af, at vi stadig befinder os i Essenskov. Velkommen til Den Femte Mølle." Hun strøg ham blidt over håret, og han lod hende tage spædbarnet.

Kapitel 1

Muldnæs

200 år senere

Gøgen bøjede sig hen over grenen og lod sit kukkuk fylde luften over engen. Endnu havde den ikke opdaget den ranglede pige, som forsigtigt havde sneget sig ind på den bagfra. Den var ellers kendt for at være vagtsom og sky, men denne sene eftermiddag var den så aldeles optaget af sig selv, at den intet så eller hørte.

Luften var fyldt med store, dunede blomsterfrø, som hvirvlede ind og ud mellem hinanden, inden de lydløst dalede til jorden eller blev fanget i det tætte brombærkrat.

Pigen holdt vejret i spænding. Det var sjældent, at hun kom så tæt på. Små svedperler løb ned ad hendes snavsede pande, og klistrede, mørke lokker klæbede til huden ned over hendes ene øje.

Langsomt løftede hun hånden og forsøgte at skubbe håret væk. En kvist knækkede under hendes ene fod, og hun standsede op, mens hun stirrede på gøgen.

Fuglen tav midt i et kukkuk og drejede hovedet rundt i hurtige bevægelser for at finde ud af, hvor lyden kom fra. Den oppustede fjerdragt var blevet flad og stram omkring dens slanke krop. Hurtigt vendte den rundt, lettede og fløj på hurtigt baskende vinger væk. Som en lille, grå høg forsvandt den hen over engen i retning mod landsbyen.

“Pokkers,” mumlede hun og strøg håret om bag ørerne. Hun tørrede sine svedige hænder af i bukserne. Så kom hun i tanke om sit egentlige ærinde og vred seglen, som hang ved hendes hofte, fri af bæltet. Hun vendte om og gik med lange, høje knæløft gennem underskoven tilbage mod den åbne eng. Nynnende betragtede hun de tækkede hustage, som dukkede op på den anden side af engen.

Landsbyen lå i en lavning mellem skoven og havet en lille mil mod vest. I udkanten lå den store eng, som grænsede op til skovbrynet.

Hér lå søen og badstuen. Sværme af nymfer, guldsmede og sommerfugle fik luften til at sitre ude over rørskoven.

Hun nåede engen, fandt hvad hun søgte, og skar de baldrianstilke, hun var kommet efter. Som hun plejede, samlede hun de blegrøde blomster til en lille buket og undlod at dufte til blomsternes ubehagelige, ramme lugt. Så trak hun et par af rødderne op, bankede dem fri for den værste jord og fæstnede dem sammen med buketten i sit bælte. Hun lagde sig i det høje græs. Det var så småt ved at blive aften. Et par børn legede ved søbredden nær badebroen. De var på vej hjem fra den store fælles badstue. En flok mænd og kvinder trådte ud af badstuen, rødmossede og svedige i ansigterne, og pigen betragtede dem tage børnene ved hånden og traske hjem ad den lille sti op mod landsbyen. Snakken og latteren fra dem fortonede sig langsomt.

Hun lukkede øjnene og trak vejret dybt ind, men en knitren i græsset fik hende til at åbne dem igen.

“Godaften, Oona,” lød det påtaget højtideligt og med smil i stemmen et sted over hendes hoved.

“Linn!” udbrød Oona ved synet af det velkendte, lyskrøllede hoved.

Linn slog sig ned i græsset ved siden af hende, og Oona satte sig op. Bag Linn kom et par drenge vadende gennem græsset. Den ene bar på en hjemmelavet slynge. Det var Aril, Linns storebror.

Arils ansigt var dækket af et mylder af fregner, som over næseryggen samlede sig i store, regulære klatter. Han havde et viltert rødt hår, som stod ud i alle retninger. Det så ud, som om solens stråler praktisk talt havde sat hans hår i brand. Han var allerede ved at være godt bredskuldret for sin alder. Man kunne godt se, at smedens lærling fik lov at arbejde for føden. Men det passede ham nok meget godt, tænkte Oona med et skævt smil – at have fået større muskler. Hun havde bemærket, hvordan han pustede sig op, hvis Frigga, datter af én af byens bønder, tilfældigvis kom forbi nede ved smedjen.

Hendes egen storebror, Bjørn, som kom gående ved siden af Aril, var spinke og atletisk. Han havde halvlangt, brunt hår, som var samlet i en hestehale i nakken. Bjørn løftede sin bue som hilsen, hankede op i pilekoggeret og fortsatte sin lavmælte snak med Aril.

Bag de store drenge dukkede Eiric op, lettere forpustet og svedig. Hans kalveknæede, bare ben kæmpede sig gennem græsset for at holde trit med de to sekstenårige drenge. Hans ansigt lyste op, da han fik øje på sin storesøster i græsset, og han kastede sig ned ved siden af hende. De to store drenge så hurtigt deres snit til at slippe væk på egen hånd.

“Nå, Eiric,” sagde Oona, “jeg troede, at mor havde lagt dig i seng?” Hun strøg ham over det lyse hår og trak ham ind til sig. De lagde sig alle tre ned i det bløde græs.

Eiric gæbte, kilede sin hånd ind i Oonas og lukkede øjnene.

Solen var så småt på vej ned bag skovbrynets lyse væg af bøg og eg. Græsset svajede hen over hovederne på dem og viftede den svage brise ned i deres ansigter.

“Jeg glæder mig til i morgen,” mumlede Oona.

“Mmm,” svarede Linn søvnigt. “Det skal nok blive hyggeligt. Tror du, Racnar kommer?” Hun vendte sig om på maven med ansigtet vendt mod Oona. “Han har godt nok haft travlt med at være dér, hvor du er, det sidste stykke tid,” fortsatte hun og vippede med øjenbrynene.

Oona skar ansigt og sendte Linn et skarpt blik.

Linn grinede. “Kan du lide ham?”

Oona stak et langt græsstrå i munden og tyggede på det. Linns øjne betragtede det dirrende græsstrå, mens Oona så op mod himlen. En sort bille klamrede sig desperat til strået.

“Hvad er der egentlig på den anden side af Den Yderste Vej?”

Linn løftede forbavset øjenbrynene. “Hvorfor spørger du pludselig om det?”

Oona tøvede lidt. “Jeg mener, i morgen bliver jeg fjorten år. Jeg har boet her hele mit liv, og jeg har aldrig kunnet få at vide, hvorfor vi ikke må krydse Den Yderste Vej. Ikke sådan rigtigt i hvert fald.” Hun vendte ansigtet mod Linn, intetanende om billens kvaler for enden af strået. Hun spyttede strået ud af munden og fortsatte lettere fortrydeligt: “Hvad smiler du ad? Jeg mener det faktisk. Er du slet ikke nysgerrig efter at se, hvad der er derude?” Hun viftede med en hånd i retning af skoven bag dem.

Linns smil forsvandt. Hun rømmede sig og så alvorligt på Oona. “Altså, da vi rejste fra Moegelhaim i sin tid, sejlede vi til Nedre Nordhagen, så vi krydsede jo ikke vejen over land. Det eneste, jeg ved, er, at den går øst om Skovbjerg i en bue fra Øvre Nordhagen og ned til Storefjords udmunding.” Hun kørte sin finger rundt i græsset og prikkede på det usynlige kort. “Jeg går ud fra, at skoven bare fortsætter på den anden side.”

“Men hvad sker der, hvis man alligevel krydser den? Ved du noget om det?”

Linn betragtede hende forfærdet. “Altså, jeg tror ikke ligefrem, at man dør af det, men jeg ved, at det er farligt.” Hun tøvede. “Kan du ikke huske den uldkræmmer, som kom her til byen sydfra?” Linns øjne var store og runde. “Det var lige efter, at vi var flyttet hertil.” Hun tøvede.

“Han var sønderflænset over hele kroppen og talte i vildelse. Mor Melia havde ham i sin hytte i flere dage, men intet hjælp. Hverken urter eller trolddom.” Hun tøvede igen. “Han døde under store smerter. Jeg tror aldrig, at man fandt ud af, hvad der var sket med ham.”

“Eller også sagde de det ikke,” svarede Oona tvært. “Jeg kan godt huske det. Han skreg så højt, at ingen i nærheden fik lukket et øje i flere nætter.” Hun skulede lidt frem for sig. “Jeg vil vædde med, at de godt vidste det. De ville bare ikke skræmme os *børn*.” Hun vrængede ad det sidste ord.

Linn sukkede. “Ja. Du har nok ret. Jeg tror, det har noget at gøre med nogen eller noget sydfra.” Hun lagde sig om på ryggen igen. “Jeg kan huske, at der var nogle, som snakkede om det på havnen i Moegelhaim, dengang vi boede deroppe. De talte om et folk nede sydpå, der sommetider sender deres spejdere herop. Og når det sker, forsvinder der altid mennesker, som aldrig bliver fundet igen. Som regel er det kvinder, men også sommetider mænd. Unge, stærke mænd. Min mor siger, at den vej er til for at beskytte os, og i øvrigt så ligger den mange dagsrejser væk.” Hun skævede til Oona. “Du har da ikke tænkt dig at forsøge at komme derud?”

Oona svarede ikke.

“Du ved, vi får ballade,” fortsatte Linn. “Sidst vi smuttede, var vi kun væk i tre dage, og min mor var rasende, da jeg kom hjem. Jeg kan stadig mærke den lussing, hun gav mig, og det kostede flere ugers arbejde i stalden. *Alene*. Aril frydede sig, siger jeg dig!” Linns stemme var blevet skinger. “Og i øvrigt så tør jeg ikke!” Hun sendte Oona et bistert blik og satte sig op.

“Jeg tænker bare *hvis*, Linn – hvis man nu kunne, er du så sikker på, at alting vil være som før bagefter?” Oona så drømmende frem for sig. “Jeg mener, det kunne da ændre nogle ting for én, tror du ikke?” Hun knækkede et nyt strå og stak det i mundvigen. “I øvrigt er jeg snart ikke et barn længere,” fnøs hun.

Linn rystede på hovedet. “Du er ikke rigtig klog,” smilede hun.

“Nå,” sagde Oona, “jeg skal nok holde mig i skindet.” Hun sendte Linn et drillende blik og rejste sig med et suk, mens hun børstede buksebenene fri for græs. “Jeg synes bare, det kan være så kedeligt altid at være her. Jeg har aldrig været længere væk hjemmefra end Nedre Nordhagen, og det var bare for at købe stof!”

Linn kunne ikke lade være med at grine, og Oona smilede modstræbende tilbage, samlede den sovende Eiric op og begyndte at bære ham hjem gennem engen. “Om ikke andet, så får jeg da en lille forsmag på det, når jeg skal på Vandring med Mor Melia efter ceremonien i morgen.” Hun vendte sig om og kaldte på Bjørn.

Linn standsede og skævede til hende. "Du svarede mig ikke før. Det med Racnar ..."

Oona skar ansigt og drejede ansigtet mod hende. Linn helmede bare ikke.

"Jeg indrømmer, at han ser godt ud ..." forsøgte hun og rødmede. "Er du så tilfreds?"

"Nej, Oona, nu må du holde op! Du er jo fuldstændig rød i hovedet!" Linn tjattede ud efter hende, tydeligt tilfreds med at have fået det, som hun ville. "Jeg vidste det!" jublede hun.

"Du ved ikke en skid," vrissede Oona, men vreden nåede ikke rigtig ud i hendes stemme. Hun fnyste. "Jeg kender ham jo slet ikke."

Oonas mor sad i stuen og syede, da hun trådte ind ad døren.

"Hej, mor!" Hun placerede Eiric på slagbænken. Han gabte og strakte sig, stak en hånd ind under sin kind og sov videre.

Det gyldne aftenlys faldt ind gennem vinduet i den mørke stue og fangede morens ansigt, som var dybt koncentreret i arbejdet. Hun kiggede op og smilede til Oona. Hendes øjne var trætte, men smilede varmt. "Kom og sæt dig, min ven," sagde hun stille. "Hvor er Bjørn?"

"Han kommer om lidt." Oona smilede og lagde baldrianen fra sig på køkkenbordet. "Han og Aril råbte noget om, at de havde fået øje på nogle katte, der parrede sig. Typisk!" Hun fnisede og rullede med øjnene. Så gik hun over til Eiric og ruskede lidt i ham. "Kom så, Eiric, nu lægger jeg dig i seng. Skal jeg læse lidt for dig?" spurgte hun.

Hendes mor smilede til hende. "Du må også hellere selv skynde dig i seng."

Oonas mave slog en kolbøtte, da hun tænkte på den forestående fødselsdagsfest. I morgen ville hun blive fjorten år.

Moren rystede og glattede et stort stykke stof. "Jeg laver selv min te i aften, skat. Er du sød at hænge de friske urter til tørre?"

Oona nikkede og skovlede Eiric op fra stolen. Han sov igen. Hun plejede at tilberede den søvndyssende te til sin mor hver aften. Det havde hun gjort, siden hun var omkring otte år gammel. Hendes mor havde ikke sovet ordentligt om natten, siden hendes far forsvandt sporløst i det tidlige forår for godt seks år siden. Man havde ikke fundet hans lig, men mændene i byen fandt så meget blod i en lysning flere dagsrejser sydøst for Skovbjerg, at et menneske næppe ville have overlevet det, der måtte være sket. Derudover lå hendes fars våben spredt ud over stedet, og hans hest lå død på jorden. Lysningen bar tegn på voldsom kamp, og skovbunden var fyldt med ukendte fodspor.

Hun havde aldrig opgivet håbet om, at hendes far muligvis stadig kunne være i live et sted. Men det var noget, hun holdt for sig selv. Hendes mor var aldrig blevet den samme igen, men hun var stadig en kærlig og god mor, som elskede sine tre børn betingelsesløst. Bjørn var efterhånden blevet så stærk og gammel nok til, at han kunne klare det arbejde, der var i huset, som krævede en mand. Og han var god til det, Bjørn; ordnede tingene, når de skulle ordnes, og passede godt på dem alle sammen. Men han var stadig kun en dreng, og han savnede sin far. Hun hørte ham indimellem græde inde i stuen om aftenen. Så stod hun ud af sin seng, gik ind og satte sig på hug ved siden af ham og tog om ham, når han sad der med hovedet i deres mors skød. Så græd de alle, uden at nogen af dem sagde noget.

Oona lod døren til det værelse, hun delte med Eiric, stå på klem og gik over for at kysse sin mor godnat.

Hendes mor sad igen bøjet over håndarbejdet. Solen var gået ned bag det lysegrønne skovbryn, og Oona syntes pludselig, at der var noget truende over de mørke træers silhuet, hvis farver man ikke længere kunne skelne i tusmørket. Det varme lys, som havde strømmet ind gennem vinduet, var væk, og morens ansigt virkede med ét gråt og træt. Hendes slanke hænder arbejdede hurtigt og sikkert med nål og tråd. Hun bar stadig sin vielsesring; en spinkel guldring, hvor der sad en lille, kantet plade med grøn emalje.

Oona kyssede hende hurtigt, stod et kort øjeblik og betragtede sin mor arbejde, og trådte så tøvende ind på værelset. Det slog hende, at hendes mor egentlig havde virket lidt træt og mut på det sidste. Hun havde haft rigtig travlt de sidste mange dage. For selvom de havde hjulpet godt til, var der stadig mange ting, hendes mor selv ville tage sig af. Men det havde også været et hårdt forår. En del af taget var blæst af sidst på vinteren, og de havde måttet reparere det i et tidligt forår, som havde været præget af usædvanlig megen regn. Heldigvis havde der været god hjælp at få fra flere af mændene i landsbyen, så Bjørn havde ikke været alene om arbejdet.

Hendes mor lagde håndarbejdet fra sig. Så slog hun armene ud og frem mod Oona. "Kom her, min skat." Moren knugede hende ind til sig, og Oona så ikke de tårer, som løb ned ad hendes kinder. "Sov godt, min pige," sagde hun stille.

Kapitel 2

Natten

Oona havde sovet et godt stykke tid, da hun pludselig vågnede. Hun kunne se månelyst flimre ude på havet. Lyset dannede et bredt, skinnende spor på det mørke hav.

Den kølige aftenluft drev ind i værelset gennem det åbne vindue og fik de lyse gardiner til at blafre svagt. Der var ét eller andet galt. Hun havde en fornemmelse af ikke at være alene og spekulerede på, hvad der mon havde vækket hende. Men værelset lignede sig selv, og der var ikke en lyd fra resten af huset. Hun sov altid som en sten, så hvorfor vågnede hun så pludselig nu?

Hun tænkte sig om. Havde der ikke været en lyd? Lyden af en stemme? Hun havde drømt, og som sædvanlig kunne hun ikke huske, hvad drømmen havde handlet om. Hun satte sig langsomt op i sengen. Det havde ikke været nogen rar drøm, det kunne hun mærke, for hendes hjerte hamrede i brystet – det blev hun pludselig opmærksom på nu.

Hun rejste sig fra sengen for at lukke vinduet, og hendes blik fangede noget, som hun ikke havde lagt mærke til før. Hun havde ikke kunnet se det, da hun lå ned og kiggede ud ad vinduet.

Hun stirrede tilbage på månebroen – det glitrende spor ude på havet. Der var ét eller andet ved lyset, som var anderledes, end det plejede at være. Hun gik tøvende frem mod vinduet. Sommerhimlen var usædvanlig mørk for denne tid af året. Tunge, blåsorte skyer bevægede sig langsomt hen over himlen. I det samme gled én af dem ind foran månen, og lyset fra månen indrammede skyens kontur med en lysende streg.

Hun stoppede brat op og snappede efter vejret. Noget bevægede sig rundt i mørket udenfor. Flere små skikkelser befandt sig på den anden side af kastanjehegnet, som omkransede huset. En brægen undslap i det samme ét af de mørke væsener, og hun mærkede lettelsen brede sig i kroppen. Hun trak vejret dybt ind og rystede på hovedet ad sig selv. Så var Eogans får igen sluppet ud af deres indhegning.

Hun greb fat i vindueshaspen og begyndte at trække vinduet i, men standede, da månen med ét blev synlig på himlen igen. Langsomt gled skyen videre på sin vandring hen over himlen. Nu så hun pludselig helt tydeligt, hvad der var galt.

Månebroen stod udspændt mellem kimmingen og den grå sandstrand. Eller det plejede den i hvert fald at gøre. Hun kneb øjnene sammen og rynkede panden. Lysstrimlen ude på havet fortsatte videre hen over stranden, op gennem klitterne og engen i retning mod landsbyen. Den lyste svagere på landjorden end ude på havet. Hvad var det her for noget? Det glitrede unaturligt i sandet og græsset, dér hvor lyset faldt. Hun havde aldrig set noget lignende før og stod som forstenet med halvåben mund og betragtede fænomenet.

Et par af Eogans får blev fanget i lyset. Deres uld fik et sølvagtigt skær, som det lys, der var ude på havet. Det var, som om fårene voksede lidt og ændrede form. Hun lukkede munden og trak vinduet i med et smæld. Hjertet galopperede endnu en gang i hendes bryst, og det kribledede i maven.

Omidret af fårene opløste sig til en luftig dis, som hvirvlede fri af græsset. Disen fortættede sig og dannede pludselig et ansigt. Munden bevægede sig langsomt og formede ord, hun ikke kunne høre. Hun skubbede vinduet på klem. En stille hvisken kom hende i møde, men hun kunne ikke forstå ordene – det var fremmede ord, hun ikke kendte.

Ansigtet bølgede i den kølige natteluft. Oona var ikke helt klar over, om hun egentlig var bange lige nu. Drevet af nysgerrighed åbnede hun vinduet lidt mere.

“... *Annitempere* ...” Ansigtet tav.

Så var det, hun lagde mærke til øjnene. De havde ikke været særligt synlige før, da ansigtet talte – bare nogle mørke, utydelige plamager i den hvidgrå dis. Men nu var det munden, som fortonede sig, og øjnene, som trådte frem. Den sorg og smerte, der stod at læse i dem, ramte hende som et slag i maven. Aldrig før havde hun mødt et blik, der var så intenst.

En hvirvelvind af billeder strømmede pludselig ind gennem hendes hoved, og hun greb fat i vindueskarmen for at finde støtte. Ansigter fortrukket i rædsel, ondskabsfulde grimasser, der var så hæslige, at hun måtte kæmpe for at holde et skrig tilbage. Børn, kvinder og mænd på flugt. Kaos.

Hun følte, at hendes hoved var ved at sprænges, da stemmerne og skrigene fra de mange billeder tog til. Da de endelig hørte op, fandt hun sig selv siddende på gulvet, stønnende og med sveden drivende ned ad ansigtet. Hun kom besværet på benene og så ud ad vinduet.

Månelyset var tilbage på havet, og fårene, som hun kunne høre pusle og småbræge udenfor, drev nu harmløst rundt som sorte skygger som om intet var hændt.

Hun lukkede eftertænksomt vinduet. Hvad var det, der lige var sket? Det måtte være en drøm, forsøgte hun at overbevise sig selv om. Hun havde aldrig hørt om noget lignende før. Men inderst inde vidste hun godt, at det, hun lige havde oplevet, havde været lige så virkeligt som følelsen af hendes bare fødder på trægulvet. Hun besluttede sig for ikke at fortælle sin mor noget. Hun ville bare blive urolig. Nej, det var bedre at tale med Mor Melia i morgen. Måske kunne hun se sit snit til at rende hen til den gamle urtekone inden festen.

En tung sløvhed overmandede hende, og hun slæbte sig over til sin seng, hvor hun faldt i en dyb, drømmeløs søvn.